

Melissa Panarello

İLK ACI

DESTEK YAYINLARI: 1387

EDEBİYAT: 415

MELISSA PANARELLO / İLK ACI

Orijinal adı: Il primo dolore

© 2016 La nave di Teseo Editore, Milano

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Yayıma hazırlayan: Özlem Küskü

Çevirmen: Nurcan Onaran

Redaksiyon: Aslı Tohumcu

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek

Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-028-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No. 1/6

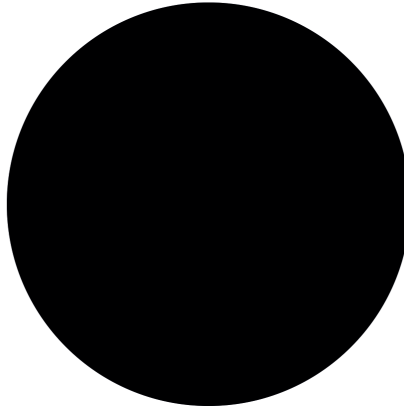
Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No. 48625

MELISSA PANARELLO
30 DİLE ÇEVİRİLEN, BAZI ÜLKELERDE YASAKLANAN
YATMADAN ÖNCE YÜZ FIRÇA DARBESİ
KİTABININ YAZARINDAN...

Melissa P.
İLK ACI

Çevirmen: Nurcan Onaran

Anneme...

*“Diğer kadınlardan kendini kurtarabilir,
aşklarından sıyrılabilirsin:
Ama seni annenden kim kurtaracak?”*

– Elsa Morante

Gece

1

Bu, hayatımın ilk acısı. Andrea'nın komodinin üzerinde duran saatine bakıyorum, saat 23.04 ve o uyuyor. Nefes alıyor ve onu uyandırmak istediğimden emin değilim. Belki hiçbir şey değil. Belki de hayatımın ilk acısı değil, belki de deprem öncesindeki o uyarıcı şok.

Romana geri döndüm, ani bir acıyla bölünen cümleyi tekrar okudum, öksürdüm, sırtımı gevşetip yastığa dayanarak düzeltirdim. Nisan'ın 2'si. Dünkü fırtına, kışın son anısını bıraktı, açık pencereden asma yapraklarının esintiyile sallandığını görebiliyordum. Yorganı dizlerime kadar çektim. Ama Andrea üzerinden itti, tek ayağı dışarıda uyuyordu. Dikkatim tekrar dağıldı ve kitabı göğsüme koydum. Sulamadığım bitkiler ve suya koymadığım baklagiller geldi aklıma. Acı biraz azalmıştı, derken yok oldu. Her şey sakın ve sessiz gibiydi. Jinekolog, doğumun 11 Nisan'da olacağını öngörüyordu ama ben öngörülere asla inanmadım. Son haftalarda bedenimin sinyallerini dikkatlice dinliyordum. Kan izlerini görebilmek için sadece beyaz külot giydim. Sonra başka izleri görebilmek için sadece siyah giydim, ama ne izi? Su, belki de bilinmeyen bir madde. Ama ne içeride ne de dışarıda bir şey değişti. Bu son haftalarda zaman durdu. Andrea çok sakindi ve başta evde doğum yapma kararım konusunda çok endişelenen ailesi olmak üzere, bizim için endişelenen diğer insanları da rahatlatıyordu.

“Rosa hep zayıftı! Andrea da artık çok genç değil. Onun yaşında risk katlanıyor. Jinekolog bunu onlara söylemedi mi?” dediğini, oğlu telefonun sesini kısmaya çalışsa da telefonun diğer ucundan duyuyordum.

“Başarılı bir doktor ya da hemşire eşliğinde hastaneye gitmesi için ikna etmelisin. Ya da bir klinik. Klinik de iyi olabilir. Ben öderim. Evde doğurmaması için her şeyi yaparım!”

Bu konuşmayı aylardır dinliyordum, ancak altmış yaşını aşmış birine hiçbir risk yaşamadan annesinin yatağında doğduğunu hatırlatmanın bir anlamı yok.

“Aman ne olmuş, o zamanlar için bu normaldi!” diye cevap vermişti.

“Doğurmak zaten normal bir şeydir Carlotta. Bugün olmamasının nedenini anlayamıyorum.” En azından başlangıçta mantıklı bir konuşma gibiydi. Ancak bu son haftalarda bizi yıpratmaya başladı.

“Neden hastaneye gitmek istemediğini söyle. Bana ikna edici bir açıklama yap.”

“Çünkü kendimi hasta gibi hissetmek istemiyorum. Hastanelerin benim için tek anlamı var: hastalık. Orası ölmek için gidilen yer, doğmak için değil. Ayrıca etrafımda bedenimle ve duygularım ile ilgilenmeyen insanlar istemiyorum. Bana bir et parçası gibi davranılmasını istemiyorum, nasıl çalıştığını bilmeyen bir doktorun bedenime dokunmasını istemiyorum...”

“Ama onu tanıyorsun! Eğitimli biri!”

“Hayır. Tanımıyorum. Bedenimi tanımıyor ve bilmiyor. Sana yalvarıyorum Carlotta. Konu kapanmıştır: Kızım evde doğacak.”

“Filippo lütfen, onunla sen konuş.”

Andrea'nın babası, askerlik yıllarında savaş atını doğaya salıvermiş ve sonra seçim kampanyaları sırasında ulaşım sorumlusu olarak başkentte bir mevki kapan, başarılı bir politikacıydı. Ama eğer benim özgür seçimim fırtınaları evinize getirmek anlamına geliyorsa, bir isyancı olduğunuzu unutup baba tonunu kullanmalıydı.

“Rosa, bunları senin iyiliğin için söylediğimizi biliyorsun. Sen olgun bir kadınsın, sana ne yapman gerektiğini söylememeliyiz. Ama senin için endişeliyiz. Senin iyiliğini istiyoruz ve bu bebeği ne kadar çok beklediğini biliyoruz ve ikinize de bir şey olmasını asla istemiyoruz.”

Ama Carlotta pes etmek istemiyordu.

Öğle yemeğinin ertesinde bir şekilde son darbeyi vurdu: “Senin annen değilim, ama bir anneyim. Senden daha büyük bir kadını dinle ve ona güven. Senden daha deneyimliyim.”

Göz yaşlarının akmasını durdurmak için burun deliklerimi sıktım ve şöyle dedim: “Teşekkürler Carlotta. Gerçekten minnettarım. Ama böylesi, gerçekten daha iyi. Evde doğum yapmaya karar verdim.”

O, benim sahip olmadığım bir anneydi gerçekten. Andrea'nın ailesi benim ailem olmuştu. Kapılarını yalnızlığıma açmışlar, bana çok yakın davranmışlar ve hiç kimsenin yapmadığı kadar korumuşlardı. Beni kabullenmişlerdi, ben de onlardan biriydim. Kendimi aralarında davetsiz misafir, istenmeyen kişi ya da ortam bozucu gibi hissetmiyordum. Ancak benim ailem değillerdi. Sevgileri de annemin ve babamın bana vermesi gereken sevgi değildi. Onları her düşündüğümde, kaybettiğim şeyler aklıma geliyordu. Karanlığıma sarılıp gözlerim açık halde birilerinin gelmesini ve geriye güzel anılar bırakmasını bekliyordum.

Ütülenmeyi bekleyen bir gömlek dağı varken, arkadaşları eğlenecekti.

“Bizimle gel! Neden eve dönüyorsun?” Mantosunu giyerken Matteo kolunu tuttu. Agata’nın elleri makyaj malzemesi ile kirlenmişti. Mavi far tırnaklarının arasına girmiş ve rujun farklı fırça gölgeleri, kahverengi teninde dağılmıştı. Odanın ışıklandırması kötüydü. Bir dakikalığına arkadaşına baktı ama bu kadar sahte olacağını düşünememişti. Yatakta dağılmış yün battaniyelerin arasında uyuyordu. Yatağın mobilyası çok koyu bir kahverengiydi. Ailenin geri kalanından bir buzluca ile ayrılıyorlardı. Annesi, öylesine geçerken bile konuştuklarını duyabiliyordu.

“Şu göbeğe bak!” dedi göbeğini öne çıkartarak. “Nasıl olacak?”

Saverio, 127 model bezelye yeşili arabasının içinde klimayı açmış (Agata arabayı ilk gördüğünde bir devin üzerine hapsirdiğini düşünmüştü) karısının evden çıkmasını beklerken camdan bakmaya devam ediyordu.

“Hiç birlikte çıkmıyoruz! Kendine dikkat etmelisin, güzel giyinip eğlenmelisin! En son ne zaman bir diskoteğe gittin?” dedi kıyafetine son rötuşları yaparken.

“Hangi diskotek Matteo! Ne halde olduğumu görmüyor musun? Son ayıma girdim, çok az kaldı. Sonra kutlarız.”

Suratını buruşturdu, ona inanmamıştı. Takma kirpikleri alıp gözkapaklarına yerleştirdi.

“Onları takma. Seni umutsuz bir bebek gibi gösteriyorlar” dedi Agata çıkarken.

Sonra arabasına bindi. Saverio, yerel haberleri dinliyordu. Si-meto Vadisi’ndeki bir lastik fabrikasının patlaması ile yaşanan hava kirliliğinin sürdüğünü, çevre halkının bölgeye yaklaşmaması gerektiğini söylüyorlardı.

Agata dışarı baktı: Korkuyordu. Göbeğinin patlamasından, zehirli bulutların rüzgârla yanına geleceğinden, hayatının bir daha aynı olmayacağından (*hayatı zaten aynı değildi*), acıdan, ölmekten, başaramamaktan ve düşmekten korkuyordu.

Saverio direksiyonun üzerine eğilerek sürmeye başladı; bu, onun soğuktan korunma yöntemiydi. Gergin ve yaşlılar gibi omuzları içe dönük. Sadece yirmi altı yaşındaydı aslında ama yanında oturan hamile kadından altı yaş büyüktü.

“Yarın gidip bir beşik almalıyız, doğum yaklaştı” dedi Agata fısıltıyla.

Matteo’yu düşünüyordu: Eřinin onunla görüşmesini istemiyordu. Makyaj yapan, işsiz ve ailesinin kucağından inmeyen garip bir çocuktı. Başka erkeklerle görüşen biriydi.

“İşten sonra belki gideriz” diye cevap verdi Saverio. Arabayı kullanmaya devam ederken kolunu yan koltuğā doğru uzattı, kolu neredeyse Agata’nın dizine değecekti. Torpido gözünü açtı ve bir kesekâğıdı içinde hep taşıdığı ekmeğinin durduğu torpido gözünü açtı. Ekmeği ağzına götürdü ve çiğnemeye başladı.

Agata camdan dışarı baktı; manzarayı sert ve gümüşü gösteren koyu renkli lav kayalarının arkasında kendi gözlerinin yansımısını gördü. Başka bir kadına bakıyormuş gibi hissetti. O kadının ağladığını fark etti ve sessizce kendi de ağlamaya başladı.

Hamile olduğumu öğrendiğim gün, özel bir gün olmamıştı. Her sabah olduğu gibi işe gittim, şapkalı harfleri basmama izin vermeyen bilgisayar sorunumu hallettim, arkadaşım Lisa ile öğle yemeğine çıktım, bugün bile hâlâ kendini gazetemize fotoğrafçı olarak tanıtan ve sadece modellerle ilgilenen bir manyak olduğu bilinen bir baş belasının e-postasına cevap verdim ve son dakikada gelen bazı parçaları ilettim. Eve dönmeden eczaneye gittim ve fazla bir inancım olmadan test aldım. Bir yıldır satın aldığım ikinci testti. Andrea ile çocuk yapmaya karar verdikten sonra bu fikir beni o kadar heyecanlandırmıştı ki birazcık bir gecikmem olduğunda ya da göğüslerim normalden daha fazla şiştiğinde veya ruh halim farklılaştığında kendime hamileliği yakıştıırıyordum. İlk aylarda Andrea da göbeğimin büyümesinin ve baş ağrılarımın hamilelik belirtisi olduğuna emindi ve sonra testi almak için koşmuş, sonuç için benimle sabırsızlıkla beklemişti, ama sonuç her zaman olumsuz çıkmıştı. Bir süre sonra benim hislerime inanmayı bıraktı. Ama ben ısrara devam ettim: Muhakkak hamile kalmalıydım. Bu belirtiler hayal gücümünden kaynaklanıyor olamazdı. Her şeyden önce sağlıklı ve genç sayılan bir kadındım. Eşim de sağlıklı ve benimle aynı yaşıydı.

Andrea artık test almaya gitmiyordu. Ben gizlice gidip alıyordum ve tabii ki başarısızlığımın sembolü olan pedleri de bu alış-

veriŖe ekliyordum. Hissiyatım belliydi: BaŖarısız olan bir kadın, kusurludur. Rahmim, her ay aynı hayal kırıklığına uğruyordu ve iŖte o zaman, bu hayal kırıklığı duygusunun kadınlara ne kadar tanıdık geldiğinin farkına vardım.

Kırk iki yaŖındaydım ve hamile kalmaya alıŖırken, aslında aŖmamam gereken bir sınırı aŖtığımı hissettim. Fırsatı kaçırdığımı, hamile kalmak için yaŖlı olduğumu hissettim. Bu duruma sadece bedenim tepki vermiyordu. Bir parçam da, bir çocuğın ihtiyaçlarını anlayacak kadar olgun olmadığımı, annemle olan iliŖkimizde bu yetileri edinemediğimi sanki biliyor gibiydi. Ancak aylar geçtikçe, bu terörden kurtuldum ve olayları akışına bıraktım. Çünkü bu korkuya tutunmaya devam edersem, hayatta hiçbir Ŗey yapamayacağımı, ne anne olabileceğimi ne de kendimi farklı ve sürprizler dolu birine evirebileceğimi anlamıştım.

Ama bu konuda, her Ŗeyin mümkün olduğuna beni inandıran Andrea çok yardımcı oldu. Aileyi, mrüm boyunca kaçtığım bir mahrumiyet ve fedakârlık yeri olarak görmektense, her Ŗeyin yerini bulduğu ve genişleyebilen, güvenli bir yer olarak görmemi sağladı.

Sonunda test pozitif ıktı. Ben inanmayarak Andrea’dan gidip bir tane daha test almasını istedim. Sadece birkaç gün gecikmiştim. Ama test almak olağan bir hareket haline gelmişti ve ikinci çizgi mavi çıktığından beri, bu bir alışkanlık olmuştu. Ama düşününce, tüm sabah hasta olduğumu fark ettim. Ancak bunu, her yaz bitiminde, sıcaklıklar azalıp kışa girmeye başladığımızda ortaya çıkan vertigo hastalığıma yormuştum. İkinci test de pozitif çıkınca o kadar sevinip yorulmuştuk ki kendimizi derin bir uykuda bulmuştuk. Ertesi sabah sanki aylardır bildiğimiz bir Ŗeymiş gibi konu hakkında konuşmuştuk.

Ergenliğimin başından beri sahip olduğum büyük göğüslerim ekmek gibi şişmiş, başlarda yumuşakken sonra sert ve diri hale gelmişti. Göğüs uçlarım kararmış ve gün geçtikçe genişlemişti. Beyaz tenimde selülit kraterleri oluşmaya başlamış ve kahverengi gözlerimin rengi sanki açılmış ve sulanmıştı. Sarı saçlarım parlamış ve kafam da sanki ipekle örtülmüştü. Kendimi çok çirkin, kirli ve yağlı hissettiğim günler oldu. Ancak diğer günlerde bedenimin yaşadığı mucizeye daldım ve cinselliğimi yeniden keşfettim. Kocaman göbeğim hareketlerimi imkânsız kılsa da, Andrea ile eskisi gibi, hatta bazen daha iyi sevişebiliyordum. O da beni daha fazla arzu ediyordu. Uzun bedeni birkaç ayda ağırlaşmıştı ama bu, onu korkutmuyordu. Artık eşittik: Aynı boyda, aynı kiloda, ben açık tenli, o esmer, ben kadın, o erkek, ben hamile, o değil.

İlk haftalar dayanılmazdı. Uzun zamandır çocuk istememe rağmen, birdenbire onu istemedim. Pişmandım. O andan sonra her şeyin değişeceğini düşünüyordum ve hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum: Andrea ile sinemaya gitmeyi, son dakikada uçağa atlayıp İspanya'daki konsere yetişmeyi, öğlene kadar uyuyup öğle yemeğinden sonra hemen sevişmeyi istiyordum. Arkadaşlarım, ilk ayların böyle olduğunu söyledi ve hatta itiraflar ortaya saçıldı. "Hepimiz öyle düşündük..." dedi Lisa. "Ama bunu sakın Andrea'ya söyleme. Erkekler anlamazlar. Bizi deli zannederler ve bir deliden çocuk sahibi olacaklarını sanıp bizi seçtiklerine pişman olurlar." Marina bu duyguların âdet öncesi sancılardan çok da farklı olmadığını ve negatif düşüncelere takılmamam gerektiğini söylediğinde, hormonlarıma işlerini yapmaları için izin vermem ve geleceği mümkün mertebe düşünmemem gerektiğini anlamıştım. Her gün karnımda bir büyük patlama olduğunu, galaksilerin çarpıştığını, gezegenlerin parçalandığını ve oluşumlarının ortalığa dağıldığını düşünürdüm.

Karnımda haftalar geçtikçe büyüyen, gittikçe tamamlanan ve mükemmelleşen bu sonsuz kozmosu incelemeye başladım. Ve sonuç burada, evine gelmeye hazır.

Uzaklarda bir kedi miyavladı ve sonra da bir köpek havladı. İkinci sancı geldi.

Dolapta öğle yemeği için hazırlanmış sebzeler vardı. Agata alt raftan onları almak için eğildi ve sırtına bir ağrının saplandığını hissetti. Ama önemsemedi. İki aydır vardı sırt ağrısı. Hamilelikten mi, ucuz yataktan mı yoksa her ikisinden dolayı mıydı, bilmiyordu.

Oturma odasına geldi ve tabağı gösterdi. “Yemek için bunu ısıtalım mı?” diye sordu, televizyonda haberleri açan Saverio’ya. Haberler bitmek üzereydi ve günün önemli olaylarını öğrenmek için gece haberlerini beklemek zorunda kalacaktı.

Omuzlarını kaldırdı. “Çok acımadım.”

“Tabii...” dedi içi açılmış ve kırıştırılmış boş zarfa bakarak. “Neredeyse ekmeğin tamamını bitirmişsin.” Saverio cevap vermedi. Televizyonun sesi kısıktı. Dediklerini nasıl duyuyordu?

“Pekâlâ, benim de ütü yapmam lazım. Bir şeye ihtiyacın olursa, mutfaktayım.”

Saverio’nun Floransa’dan getirdiği kuzu postundan terliklerini giyiyordu. Çok pahalıydı, lacivert rengindeydi ve biraz erkek terliğini andırıyordu. Sorulduğunda onları sevmediğini söylüyordu ama bu soğuk aralık günlerinde onu başka bir şey ısıtamıyordu.

Partideki arkadaşlarını düşündü. O an en büyük isteği onlarla birlikte olmaktı. Ve ot! Ot içmek konusunda çok istekliydi. Evlendiğinden beri gizlice birkaç tane içmişti. Saverio buna karşıy-